

нещо да му говори. Майка ѝ съ поголъма кротость потруди се да ѝ даде да разумѣе че тя е още твердо млада да мысли на едно предпріятіе толико мучно.

Отъ тогда тры години ся минаха отъ какъ Прасковія несмѣя да повтори свои те молбы верху того предмета. Една долговременна болестъ на майка ѝ одолжи я да отложи намѣреніе-то си на други по благоприятны времена; день обаче не ся мина она безъ Богу да ся моли щото баща ѝ дозволеніе да ѝ даде за въ Петербургъ да трагне, и вѣрваше че Господь единъ день ще я чуе.

Тойзи религіозный духъ, тая жива вѣра толкози повече въ една млада дѣвочка треба да ся считатъ за удивителны, колко-то она не бѣше ги пріяла отъ воспитаніе. Баща ѝ ако и да бѣше богобоязливъ, рѣдко обаче молитвы-те си правяше; и майка ѝ ако повече исполняваше тия должности не имаше обаче много ученіе, така и Прасковія отъ сама себе си имаше чувства-та кои-то я воодушевляваха. Въ растояніе на тры те тия години разумъ-атъ ѝ узрѣ, и млада-та дѣвочка придобыла бѣше повече важность въ домашны-те совѣты: слѣдователно она можеше